

VẤN ĐÁP HỌC PHẬT

Kỳ 20

Giải đáp: Lão pháp sư Tịnh Không

Thời gian: 04/11/2005

Địa điểm: Hiệp hội giáo dục Phật-đà Hồng Kông

Lão pháp sư Tịnh Không: Quý vị khán giả, xin chào mọi người, xin mời ngồi!

Người dẫn chương trình: Kính thưa lão hòa thượng thượng Tịnh hạ Không, các vị khán giả, xin chào mọi người, A-di-đà Phật. Mấy năm gần đây, thiên tai nhân họa liên tiếp xảy ra trên toàn thế giới, cuối năm ngoái, sóng thần ở Nam Á đã khiến mấy trăm ngàn người thương vong. Vào tháng 8, tháng 9 năm nay, cơn bão Katrina ở New Orleans nước Mỹ, còn có trước đó không bao lâu, động đất lớn ở Ấn Độ và Pakistan, đều tạo thành thương vong rất nặng nề. Gần đây *Cục kiểm soát bệnh tật* cũng tích cực khuyến cáo mọi người, yêu cầu mọi người đặc biệt chú ý, bởi vì một biến thể của virus cúm gia cầm có thể sẽ gây ra đại dịch trên toàn thế giới, trên toàn cầu, sợ rằng sẽ gây ra thảm họa rất lớn. Theo thống kê của Cục kiểm soát bệnh tật, trận cúm ở Tây Ban Nha năm 1918, virus cúm lúc đó có tên là H1N1, virus này có tám đoạn gen đến từ loài chim tạo nên, lúc đó đã tạo thành thương vong của 20 triệu người đến 40 triệu người. Virus cúm châu Á vào năm 1957, được gọi là H2N2, chứa ba đoạn gen đến từ loài chim, gây ra thương vong từ 10 triệu đến 20 triệu người. Năm 1968, một loại cúm ở Hồng Kông, virus có tên H3N2, loại virus này chứa hai đoạn gen đến từ loài chim và đã gây ra cái chết cho 700.000 người, do đó gây nên đại khủng hoảng trên toàn cầu.

Gần đây Việt Nam, Nhật Bản lại truyền ra tình hình dịch bệnh cúm gia cầm, WHO từng nhiều lần đưa ra thông tin cảnh báo. Nếu khi cúm gia cầm xuất hiện, loại virus này lây từ người sang người thì sẽ bắt đầu gây ra đại dịch cúm mang tính toàn cầu. WHO còn dự đoán sẽ có khoảng 100 triệu người bị nhiễm bệnh. Cho nên, điều này sẽ gây ra khủng hoảng trên toàn cầu. Hiện tại lòng người hoang mang, loại chiến tranh này không phải là cuộc chiến giữa người với người, loại chiến tranh này có thể nói là cuộc chiến vô hình giữa con người với giới tự nhiên, cho nên mọi người đều vô cùng sợ hãi, vô cùng hoảng sợ. Hiện tại chúng con muốn mời lão hòa thượng Tịnh Không ban cho mọi người khai thị quý báu, để mọi người biết được làm thế nào

để phòng tránh? Làm thế nào để đôi mắt? Làm thế nào để chuẩn bị tâm lý vượt qua cửa ải khó khăn này?

Lão pháp sư Tịnh Không: Ngạn ngữ Trung Quốc nói, “sống chết có số, phú quý do trời”, rất đáng tiếc, con người hiện nay đã quên mất lời dạy bảo 5000 năm của tổ tiên, không muốn học tập nữa. Bệnh dịch năm nào mà không có chứ? Từ xưa đến nay năm nào cũng có, nếu chúng ta tiếp nhận qua lễ rửa tội của giáo dục luân lý, thông đạt lý luận và sự thực nhân quả báo ứng, cho dù tai họa đến gần thì tâm của chúng ta là định. Giống như lời cư sĩ Trần vừa nói, theo thống kê của Tổ chức Y tế Thế giới, nếu như nói tai họa này lan rộng ra, sẽ có 100 triệu người bị nhiễm bệnh. Chúng ta biết hiện nay dân số trên thế giới là gần 7 tỷ người, trong 70 người có một người bị nhiễm bệnh, không phải đa số. Từ đó thấy được, đại đa số vẫn không bị nhiễm bệnh.

Tôi nhớ lúc tôi giảng kinh đã từng nói với các bạn, câu chuyện này xảy ra vào lúc tôi còn trẻ mới học Phật, lão cư sĩ Chu Kính Trụ nói với tôi, đó là sự thật có thật, không phải là bịa đặt. Ông ấy nói vào đầu thế kỷ trước, người Nhật Bản phát động chiến tranh ngày 28 tháng 1 ở Thượng Hải, cũng tử nạn không ít người. Ông ấy nói vào ba tháng trước khi chiến tranh xảy ra, lúc đó bình an vô sự, ai cũng không biết sẽ có tai họa này. Vào lúc này lão cư sĩ Chu chưa học Phật, ông ấy học Phật là khi về già mới học Phật, ông ấy làm giám đốc của một ngân hàng ở Tô Châu. Trong số bạn bè thường chơi cùng có một người làm chân sai vặt ở cõi âm, (hiện tại nói đến đều gọi là mê tín), tức là người này buổi tối tới âm tào địa phủ làm việc.

Thượng Hải, ở nhân gian nó là thành phố đặc biệt, địa vị thị trường giống như tỉnh trưởng vậy, nhưng ở trong cõi quỷ, Thượng Hải là một huyện. Thành Hoàng quản lý toàn bộ Giang Tô, họ gọi là Đô Thành Hoàng, tương đương với tỉnh trưởng, (tỉnh nằm ở Tô Châu), Thành Hoàng ở miếu Thành Hoàng Tô Châu lớn nhất, quản lý Thượng Hải. Người này nói có một hôm Thành Hoàng Thượng Hải đưa tới một xấp sổ sanh tử, gửi tới Tô Châu, đúng lúc người bạn này của ông tiếp nhận những văn thư này, địa vị của người này không cao, [làm công việc] đưa công văn. Sau khi anh ta nhận được, thường có thói quen lật ra xem thử, sau khi lật ra thì anh ta cảm thấy rất kinh ngạc, tại sao vậy? Tên đều là bốn chữ, năm chữ, họ kếp ở Trung Quốc, mọi người biết bốn chữ có, nhưng đâu có nhiều như vậy? Đưa tới một đồng lớn như vậy. Ngày thứ hai bạn bè cũ gặp mặt, anh ta đem chuyện này ra nói với mọi người, mỗi người đều rất khó hiểu, đều nghĩ không ra. Ba tháng sau trận chiến này

nở ra, [mọi người mới] đột nhiên hiểu ra, trên sổ sanh tử đó là [chỉ cho] người Nhật Bản. Những người sẽ mất mạng trong trận chiến này, bạn xem ba tháng trước đã có danh sách đưa tới Đô Thành Hoàng của Tô Châu.

Cho nên lão cư sĩ nói với tôi, cho dù là trong chiến tranh thì cũng không có người nào chết mà không có nguyên nhân, đều đáng chết, sổ sanh tử sớm đã gửi tới chỗ Thành Hoàng. Bệnh dịch cũng không ngoại lệ. Trong bệnh dịch bạn sẽ mắc phải, bạn sẽ tử vong trong trận bệnh dịch này, vậy thì [danh sách] tên trong sổ sanh tử, đại khái e là khoảng ba tháng trước, nửa năm trước đã đưa tới chỗ Thành Hoàng, Thổ địa rồi. Nếu không có tên của bạn, cho dù bạn bị nhiễm bệnh cũng rất nhanh chóng có thể hồi phục; nếu vận khí của bạn tốt hơn một chút, tức là sau khi gặp phải thì bạn cũng không bị nhiễm bệnh. Cho nên nói “sống chết có số, phú quý do trời”, nhất định không được thế nào? Chuyện này còn chưa xảy ra mà hiện tại bạn đã bị sợ chết khiếp rồi, vậy thì bạn rất oan uổng. Sợ chết khiếp, sổ sanh tử cũng đưa tới cho Diêm vương. Cho nên những lời này chúng ta nói ra, có người tin tưởng, có người không tin tưởng, cho rằng đây là mê tín.

Trung Quốc có chuyện này, nước Mỹ cũng không ngoại lệ. Ở nước Mỹ có rất nhiều bạn đều biết, đây là trước đây không lâu, đại khái cũng vào thời chiến tranh ác liệt, đại khái vào những năm 50, 60, nước Mỹ có một nhà tiên tri tên là Edgar Cayce, người này rất nổi tiếng, rất nhiều chuyên gia học giả còn nghiên cứu tư liệu của ông ấy, tư liệu ông ấy lưu lại vô cùng hoàn chỉnh. Cả đời giúp đỡ những người bị bệnh nan y, tổng cộng có hơn 14.000 người, mỗi bệnh án đều lưu lại rất hoàn chỉnh, ông ấy có một bảo tàng. Ông ấy từng nói, (tôi đọc tư liệu của ông ấy, ông từng nói rằng), ông nói bất kỳ người nào trên thế giới này, những chuyện mà bạn gặp phải trong đời này đều có liên quan đến đời trước, không có chuyện nào là bất ngờ xảy ra, tức là nói không có chuyện nào là không có nguyên nhân, nhất định là có liên quan đến đời trước, đến kiếp sau. Lúc tôi xem báo cáo này, tôi rất tán thành, tôi có thể khẳng định lời ông ấy nói không sai, hoàn toàn tương đồng với những gì ghi chép, những gì truyền lại trong trăm ngàn năm nay ở phương Đông.

Edgar Cayce chưa từng tới Trung Quốc, ông ấy cũng không biết những thứ của Trung Quốc, trên thực tế, trình độ của ông ấy cũng không cao, hình như chỉ là trình độ cấp hai. Ông ấy có thể chữa trị những bệnh nan y này, ở trong báo cáo của ông ấy tôi nhìn ra được, ông ấy có thần linh dựa thân. Thần linh này rất thiện, bạn xem lúc người khác có khó khăn tới tìm ông ấy, ông ấy sẽ giúp đỡ. Bạn muốn sự

may mắn, bạn đi tìm ông ấy, hôm nay tôi đi mua vé cá cược đua ngựa, con nào sẽ trúng, ông nói cho tôi biết đi, thì ông ấy sẽ không nói. Nói cách khác, ông ấy sẽ không giúp bạn làm ác, ông ấy cứu sự khổ nạn của bạn. Cho nên thần linh như vậy cũng rất ít nhìn thấy, không ngờ giúp đỡ ông ấy cả đời, đây là có duyên phận đặc biệt thù thắng với Edgar Cayce trong đời quá khứ. Cho nên từ những chỗ này chúng ta liền hiểu được, khẳng định rằng “sống chết có số, phú quý do trời”. Chúng ta ở trong bất kỳ gian nan nguy hiểm nào, quan trọng nhất là tâm phải định, tâm thanh tịnh, tâm định sanh trí tuệ, chỉ sợ tâm loạn. Một khi tâm loạn, tâm hoảng sợ, cho dù bạn không đáng chết, số sanh tử không có tên của bạn, bạn lại sợ chết khiếp, vậy bạn nói xem có oan uổng không. Cho nên định này là công phu, trong định có trí tuệ để xử lý những vấn đề này.

Đồng thời tôi hi vọng một số bạn bè trong nước của chúng ta, hiện nay chúng ta có rất nhiều tai họa không nên xảy ra, nhưng lại xảy ra. Nguyên nhân thực sự là gì? Trước đây, tiên sinh Hồ Thu Nguyên nói với tôi một câu, điều đáng buồn cho người Trung Quốc thời cận đại, là đã đánh mất lòng tự tôn dân tộc, tạo thành rất nhiều tai họa. Lời này nói rất có đạo lý. Ví dụ như nói tới dịch bệnh này, dịch bệnh này có rất nhiều thuốc giải, thuốc chữa. Người Trung Quốc hiện nay không tin Đông y, không tin phương thuốc cổ xưa của Trung Quốc, tin tưởng Tây y, vậy thì không có cách nào!

Tôi thường giảng kinh, giới thiệu ở rất nhiều nơi, trong văn hóa 5000 năm của Trung Quốc có hai thứ đặc sắc nhất định phải khẳng định. Thứ nhất là giáo dục, người Trung Quốc hiểu giáo dục nhất, kinh nghiệm 5000 năm, trí tuệ 5000 năm, phương thức 5000 năm, nội dung giáo học 5000 năm, hiệu quả 5000 năm, dân tộc đất nước xa xưa này đến hiện nay vẫn đứng vững trên thế giới. Đầu thế kỷ 20, đại khái là vào những năm 1920, 1930, đây là trước thời kháng chiến Trung Quốc, tôi từng nghe người khác nói, châu Âu có một số chuyên gia học giả, họ nghiên cứu bốn nền văn minh cổ đại lớn trên thế giới, ba nền văn minh đã không còn nữa, đã biến mất trong lịch sử, Trung Quốc còn tồn tại. Những học giả chuyên gia này nghiên cứu, rốt cuộc là nguyên nhân gì mà Trung Quốc không bị đào thải? Nghiên cứu sau cùng có được kết luận, có thể là do người Trung Quốc coi trọng giáo dục gia đình. Tôi nghe được lời này, lúc đó tôi rất khẳng định nói, không sai chút nào, người Trung Quốc hiểu giáo dục gia đình. Nhưng hiện tại người Trung Quốc đã đánh mất giáo dục gia đình, ít nhất đã đánh mất 70 năm. Tôi năm nay đã 80 tuổi.

Lúc tôi còn nhỏ, 10 tuổi tôi rời khỏi quê hương, lúc tôi ở quê vẫn còn nhận được giáo dục truyền thống, nhưng từ đời chúng tôi về sau, bạn xem người nhỏ hơn tôi sáu tuổi, em trai của tôi không được tiếp nhận, hoàn toàn không biết. Sau đó chiến tranh Trung - Nhật nổ ra, làm loạn toàn bộ xã hội, trong đầu mỗi người ngày nào cũng đều nghĩ đến điều gì? Chạy nạn, tránh tai họa chiến tranh. Cho nên lúc 10 tuổi chúng tôi bắt đầu học cách nấu cơm, học khâu quần áo, vá quần áo, nhờ đâu sau khi gặp phải chiến tranh, sau khi người nhà lạc mất nhau, con cái của bạn vẫn có thể sống tiếp được. Cho nên còn nhỏ như vậy đã học giáo dục đời sống, biết nấu cơm, biết giặt quần áo, biết khâu chần, biết vá quần áo, đây là những điều cần thiết trong cuộc sống của bạn, bạn phải sống tiếp. Còn như luân lý đạo đức, hiếu đễ trung tín, vậy thì nói rất ít, may mắn là từ nhỏ thường nghe thấy nên cũng bị ảnh hưởng, còn dính được một chút mép rìa. Cho nên từ đó về sau mãi đến tận hiện nay, văn hóa giáo dục truyền thống của chúng ta đều không được phục hưng, đây là nỗi lo rất lớn của chúng ta.

Đất nước này, thật ra mà nói, đánh mất chính quyền cũng không sao, bạn xem người Mông Cổ thống trị Trung Quốc khoảng 90 năm, không tới 100 năm; người Mãn Thanh đây cũng là ngoại tộc, thống trị Trung Quốc 260 năm. Đánh mất chính quyền, văn hóa tồn tại, giáo dục truyền thống tồn tại, đất nước này vẫn có thể phục hưng. Nếu như đánh mất văn hóa giáo dục truyền thống của chúng ta, đất nước dân tộc này sẽ giống như lời người châu Âu nói, nền văn minh cổ đại cuối cùng cũng sẽ biến mất, đều trở thành danh từ trong lịch sử, chuyện này đáng sợ biết bao, đáng thương biết bao! Đặc biệt là chúng ta nhìn thấy, Toynbee vào những năm 70, ông ấy là nhà triết học lịch sử người Anh, ông ấy nói rất rõ ràng, “giải quyết vấn đề xã hội của thế kỷ 21, chỉ có học thuyết Khổng Mạnh Trung Quốc và Phật pháp Đại thừa”. Tôi nghe được rất cảm thán, ông ấy nói không sai, Nho có thể cứu không? Hiện tại nói tới Nho đều sẽ nghĩ đến Tứ Thư, Ngũ Kinh, Thập Tam Kinh; nghĩ tới Phật pháp nhất định sẽ nghĩ tới Hoa Nghiêm, Pháp Hoa, kinh luận Đại Thừa. Người học Phật nhiều, người xuất gia nhiều, thử hỏi xem có thể cứu được xã hội này không?

Vấn đề nghiêm trọng nhất trong xã hội hiện nay là xung đột, rất nhiều xung đột. Làm thế nào để tiêu trừ xung đột? Người trên toàn thế giới đều đang quan tâm đến, làm thế nào để khôi phục sự an định và hòa bình của thế giới. Phương pháp mà Toynbee đưa ra là đúng đắn, nhưng phải làm như thế nào? Không nằm ở cành lá hoa

trái của Nho và Phật, cành lá hoa trái của Nho và Phật rất đẹp mắt, nhưng không có tác dụng, tại sao vậy? Không làm được. Cho nên chúng ta phải tìm gốc rễ của Nho và Phật, cứu từ gốc rễ thì có cách. Gốc rễ của Nho là gì? Là Đệ Tử Quy, gốc rễ của Phật là gì? Là Thập Thiện Nghiệp Đạo. Bạn xem hiện nay học Nho, học Phật, người nào coi trọng Đệ Tử Quy, người nào coi trọng kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo? Đây là gốc rễ của Nho và Phật. Bạn bắt đầu từ gốc rễ thì sống, nó sẽ nảy mầm, nó sẽ đơm hoa kết trái; nếu bạn chỉ tìm ở cành lá hoa trái, giống như cây cảnh trong chậu này, rất đẹp, nhưng không có rễ. Đây chính là Tứ Thư, Ngũ Kinh, Thập Tam Kinh, chính là Hoa Nghiêm, Pháp Hoa, kinh luận Đại thừa, nhưng không có gốc rễ, sau ba ngày sẽ chết khô. Tại sao hiện nay Phật giáo không thể phục hưng được? Nho giáo không thể phục hưng được? Mọi người quên mất gốc rễ. Cho nên những năm này chúng tôi đề xướng giáo dục căn bản này, đạo lý là ở chỗ này, đây là một chủ đề vô cùng quan trọng.

Thứ hai là truyền thống 5000 năm Trung Quốc vẫn còn một thứ rất hay, y học, Đông y. Đông y có 5000 năm lịch sử, 5000 năm trí tuệ, đơn thuốc 5000 năm, hiệu quả 5000 năm, nếu bạn lơ là nó thì sai rồi. Tháng sáu tôi đi du lịch tới châu Âu, nghe nói hoàng gia nước Anh, họ bị bệnh đều tìm Đông y, họ không tìm Tây y. Chúng tôi nghe được cũng rất có cảm nhận, những người này thông minh. Tôi tham quan đại học Oxford, đại học London, nhìn thấy khoa Hán học của họ, không ngờ trong đó có không ít giáo sư nói tiếng trung rất tốt, không cần phiên dịch, hơn nữa còn rất quen thuộc với tôi. Tôi hỏi chuyện là thế nào? Hóa ra họ thường xem bài giảng của tôi trên tivi, mạng internet, cho nên chưa gặp mặt cũng rất quen thuộc, gặp mặt thì vô cùng thân thiết. Họ thực sự đang nghiên cứu. Sự hiểu biết của một số học giả châu Âu đối với Trung Quốc, thậm chí còn vượt hơn người Trung Quốc hiện nay, chúng tôi cảm thấy rất hổ thẹn. Chúng ta phải tin tưởng Đông y, phải tin tưởng giáo dục truyền thống Trung Quốc, đích thực có thể hóa giải tai họa, có thể hóa giải những dịch bệnh này.

Sau khi tôi nghe thấy những tai họa này, thì tâm vẫn định, tôi không để ý đến nó. Giống như dịch Sars lần trước, mọi người đều vô cùng kinh hoàng. Ở Bắc Kinh, tôi nghe nói có một vị đạo diễn mắc bệnh, đây cũng coi là dịch bệnh, chữa trị theo Tây y. Tới sau cùng Tây y từ bỏ, nói với người nhà ông ấy, ông ấy chỉ còn sống được ba ngày. Lúc này hội trưởng Lăng Tư của Học hội chúng ta là bạn ông ấy, (trước đây Lăng Tư cũng là đạo diễn), Lăng Tư thương lượng với viện trưởng bệnh viện, để

Đông y thử xem được không? Viện trưởng cũng đồng ý, dù sao ba ngày nữa cũng chết, không qua nổi ba ngày. Lãng Tư tìm tới Đông y, Đông y kê đơn thuốc thảo dược cho ông ấy, thảo dược rất phổ thông, rất rẻ, một thang thuốc [thông thường] 6 tệ, ba thang thuốc, ba ngày thì bệnh hoàn toàn khỏi, xuất viện rồi. Vấn đề này là bạn có tin tưởng hay không, nếu bạn tin tưởng, rất dễ chữa trị, hơn nữa Đông y còn có biện pháp phòng ngừa. Phòng bệnh cũng là từ ăn uống, dạy bạn ăn những món nào, tăng cường hệ miễn dịch của bạn, tăng cường sức đề kháng của bạn, bạn không dễ bị cảm, bị cảm cũng rất dễ chữa trị. Hôm nay các bạn đưa ra vấn đề này hỏi tôi, vậy thì câu trả lời của tôi là, quan trọng nhất là bạn có tin hay không

Người dẫn chương trình: Vô cùng cảm ơn sự phụ ban cho chúng con khai thị quý báu. Chúng con còn muốn thỉnh giáo sư phụ một vấn đề, căn cứ theo báo cáo của khắp nơi trên toàn cầu, vì đề phòng dịch cúm gia cầm này lan rộng, cho đến hiện nay, nghe nói đã bắt giết mấy triệu con gà, đây thực sự cũng là đại kiếp nạn của loài gà. Chúng con muốn thỉnh giáo sư phụ, họ làm như vậy có giúp phòng tránh dịch cúm gia cầm không? Xin sư phụ khai thị cho chúng con.

Lão pháp sư Tịnh Không: Cho dù theo Nho hay theo Phật đều không dám nói sát sanh, một con gà, một con chim cũng là một sanh mạng. Bạn giết chúng, vậy từ nhân quả mà nói, bạn vô duyên vô cớ giết chúng, rốt cuộc chúng ta có bị bệnh không, bạn cũng không biết chắc chắn; trong một trăm con chim có mười con bị bệnh, bạn giết hết 100 con, vậy thì 90 con chim kia chết oan uổng, chúng có thể cam tâm không? Nho và Phật đều nói “oan oan tương báo, bao giờ mới dứt”, nếu làm như vậy thì dịch cúm gia cầm càng ngày càng nhiều, càng ngày càng nghiêm trọng, báo thù? Phải xử lý thế nào? Loài chim, gia súc nuôi trong nhà, nếu chúng bị bệnh, bạn chữa trị cho chúng. Lúc con người bị bệnh thì bạn tìm mọi cách để chữa trị, khi loài vật bị bệnh thì tại sao bạn không chữa trị cho chúng? Bạn chữa khỏi cho chúng, chúng cảm ơn, bạn giúp đỡ chúng, chúng ngược lại sẽ cảm kích bạn. Cho nên tôi cảm thấy phương pháp thông minh là nên chữa trị cho những động vật này, phải chú ý đến thức ăn và môi trường sống của chúng. Hiện tại gọi là bảo vệ môi trường, bạn cho chúng môi trường rất tốt, để chúng có khả năng miễn dịch, để chúng không bị nhiễm bệnh, để chúng không truyền nhiễm, đây mới là biện pháp, y học nên bắt đầu làm từ những chuyện này.

Tôi cảm thấy hai bên Đông y và Tây y không được đối lập, đố kị lẫn nhau, như vậy không tốt. Vì sanh mạng quý báu của tất cả chúng ta, Đông y và Tây y nên

kết hợp, nên giao lưu với nhau, học tập lẫn nhau, hỗ trợ lẫn nhau, tôi tin rằng như vậy sẽ thế nào? Trong Đông y cũng có thể nâng cao kỹ thuật của Đông y; lúc Tây y có rất nhiều tác dụng phụ, tôi tin rằng cũng có thể sửa đổi, đây mới là như pháp. Con người phải tương thân tương ái, phải tôn trọng lẫn nhau, phải hợp tác giúp đỡ lẫn nhau, không được đối lập, đối lập chính là căn nguyên của tất cả mọi bệnh tật, tai nạn. Đối lập sanh ra hiểu lầm, hiểu lầm sanh ra xung đột, xung đột xảy ra thì không thể khoan dung lẫn nhau. Tây y của tôi tốt, Đông y của bạn không có căn cứ khoa học, nên hủy diệt nó đi, quan niệm này sẽ sanh ra tai họa. Đông y rất cuộc có tốt hay không, bạn không bỏ công phu ra nghiên cứu [làm sao biết được]. Không nghiên cứu mà hoài nghi nó, tiêu diệt người ta, oán hận này đời đời kiếp kiếp cũng không quên được. Người phương Tây cũng có rất nhiều người tin tưởng nhân quả báo ứng, có rất nhiều người tin tưởng luân hồi, tôi nghe nói đạo Kitô ở nước Mỹ có một giáo phái, họ tiếp nhận luân hồi, họ tin con người có đời sau.

Cho nên giết hại không phải là cách, đó là việc vô cùng tàn khốc, đó là chôn xuống gốc rễ tai họa. Chuyện này tôi tin tưởng, học Phật, học Nho đều không đồng ý sát sanh số lượng lớn như vậy, không được. Nhưng bạn phải hiểu, những chúng sanh bị bạn sát hại, bạn đem chôn những thi thể này, chúng nằm dưới đất cũng sẽ biến thành virus gây bệnh. Một thảm họa, hoặc là động đất, hoặc là gió lốc lớn, lúc đất cát bay lên, virus gây bệnh này sẽ theo gió bay đầy trời. Là hành vi do con người làm ra, không thể không lưu ý, không thể không thận trọng. Cho nên tai họa không phải là tự nhiên, tai họa đều là do con người làm ra, nhà Phật gọi đó là nghiệp lực chiêu cảm. Như vậy mới nói thông được, nói khiến người khác tâm phục khẩu phục, nghiệp lực chiêu cảm. Cho nên tâm địa của bạn thiện lương, không có tâm hại người, không có tâm làm hại tất cả động vật, vậy thì những động vật nhỏ này đều có thể hợp tác với bạn.

Lúc tôi còn trẻ mới học Phật, tôi đọc Ấn Quang Đại Sư Truyện Ký, trong Truyện Ký có ghi chép, trong căn phòng của đại sư Ấn Quang ở có bọ chét, có rận, những con vật này sẽ quấy nhiễu con người. Thị giả của ngài, những pháp sư nhỏ trẻ tuổi chăm sóc ngài tới phòng dọn dẹp, bắt những con rận nhỏ này vớt ra ngoài, cũng không dám sát sanh. Sau khi lão hòa thượng nhìn thấy liền bảo họ: “Đừng đụng vào, để chúng ở lại đây, tại sao vậy? Để nhắc nhở bản thân tôi, đức hạnh của tôi chưa đủ, khi tôi thực sự có đức hạnh thì chúng sẽ rời đi”, (rời đi nghĩa là dọn nhà đi). “Tôi ở nơi này, chúng tôn kính tôi, chúng tự nhiên sẽ dọn đi, chúng sẽ không

quấy nhiễu tôi”. Đương nhiên tiêu hòa thượng cũng không dám làm vậy nữa. Trong ghi chép nói, sau khi pháp sư Ân Quang 70 tuổi, cho dù ngài ấy ở căn phòng nào, bạn tới đó tìm, không tìm thấy con nào, thực sự là ứng nghiệm rồi.

Chúng ta hiện tại học Phật cũng học gần nửa thế kỷ rồi, có chút hiệu quả, giống những con muỗi, kiến này cũng không tìm tôi. Tôi tới Úc, căn phòng chúng tôi mới xây, có một hôm tôi bước vào nhà vệ sinh, trong nhà vệ sinh đầy kiến. Tôi không biết chúng từ đâu tới, nhà mới xây, từ đâu tới đây? Thật kỳ lạ, tôi không cách nào tiến vào được. Tôi nói với kiến, chấp tay nói: Bồ-tát kiến ơi, các bạn từ đâu tới, tốt nhất là nên về lại nơi đó, hai bên chúng ta tôn trọng lẫn nhau, không xâm phạm lẫn nhau, mỗi người chúng ta có môi trường sinh sống riêng của mình, tôi tuyệt đối không làm hại các bạn. Tôi rời đi, nửa tiếng sau tôi lại bước vào, không còn một con kiến nào cả, cũng không biết chúng đi đâu rồi, có hiệu quả. Không những động vật có cảm ứng, thực vật đều có cảm ứng, sân của chúng tôi rất lớn, rất nhiều cây cối hoa cỏ, hết thấy đều có cảm ứng. Đừng cho rằng chúng là sinh vật cấp thấp, vậy thì sai rồi, phải tôn trọng, phải có tâm yêu thương. Cho nên chúng tôi bình tĩnh đón nhận dịch bệnh này, chúng tôi tin rằng chúng ta tuyệt đối không bị nhiễm bệnh, không nhiễm nghiệp này, chúng ta không tạo tội nghiệp này, khởi tâm động niệm thuần tịnh thuần thiện. Cho nên nếu các bạn muốn phòng tránh tất cả dịch bệnh, thì hãy đoạn hết thấy ác, tu hết thấy thiện, đó là phương pháp phòng ngừa tốt nhất, bản thân phải có tín tâm. Dịch bệnh này, dân gian Trung Quốc chúng ta nói có ôn thần, ôn thần nhìn thấy chúng ta sẽ tránh xa, sẽ không gây phiền phức [cho chúng ta].

Người dẫn chương trình: Vô cùng cảm ơn sư phụ khai thị cho chúng con. Con xin phép hỏi tiếp sư phụ một vấn đề khác, còn nhớ sư phụ từng nói qua, trước khi xảy ra dịch cúm gia cầm, một tháng trước đây là vào lúc rất căng thẳng, sư phụ từng nói qua một câu, người ăn chay, người có tâm yêu thương tự nhiên có thể tránh xa bệnh cúm gia cầm này. Có phải là thực sự có chuyện này? Xin sư phụ khai thị cho chúng con.

Lão pháp sư Tịnh Không: Lời này không phải là tôi nói, là có vài vị đồng tu nói với tôi. Mà vị đồng tu nói chuyện này, truyền lời này là nhà ngoại cảm. Nhưng họ nói rất có đạo lý. Tôi vừa nói đoạn hết thấy ác, tu hết thấy thiện, bắt đầu làm từ chính bản thân mình, tương ứng với lời họ nói. Ăn chay, nếu bạn ăn chay, không ăn thịt những chúng sanh này, bạn không có oán thù với chúng, sao chúng lại làm hại bạn? Không có đạo lý! Bạn không hại chúng thì chúng sẽ không hại bạn; bạn yêu

thương chúng, chúng cũng yêu thương bạn; bạn tôn trọng chúng, chúng cũng tôn trọng bạn. Tôi kể cho bạn nghe câu chuyện về kiến, những câu chuyện nhỏ như vậy chúng tôi gặp được quá nhiều. Năm ngoái có một lần, tôi không nhớ là năm ngoái hay là mùa xuân năm nay, tôi ở Trung Quốc đại lục, căn phòng tôi ở có muỗi, tôi thấy đại khái có hơn ba mươi con muỗi, bức tường màu trắng, chúng đậu ở trên tường. Tôi ở đó tụng kinh, tôi nói với những con muỗi này: “Tôi đang tụng kinh, đang niệm Phật, mong các bạn đừng quấy nhiễu tôi”. Chúng đều đậu ở trên tường, sau khi tôi tụng kinh niệm Phật xong, đại khái khoảng một tiếng rưỡi đến hai tiếng, không có con muỗi nào tới đốt tôi. Buổi tối lúc đi ngủ, chúng cũng không quấy nhiễu tôi, tới sáng sớm ngày thứ hai tôi thức dậy, đại khái vẫn còn khoảng mười mấy con đậu ở trên tường. Tôi rất cảm kích chúng, chúng không quấy nhiễu tôi, tôi cũng không đuổi chúng đi, chúng tôi bình an vô sự, tôn trọng lẫn nhau.

Tôi tin rằng tôi ở đó tụng kinh, niệm Phật hiệu, chúng đều ở đó nghe, căn phòng này không có người nghe, chúng tới làm thính chúng. Hình như cách đây không lâu có người nói với tôi, hiện tại ngay cả muỗi, kiến đều học Phật. Tôi nghe xong lời này, cảm giác được có kinh nghiệm như vậy, có chút đạo lý, hình như là thật, không phải là giả. Nhưng kiến học Phật, tôi vẫn chưa nhìn thấy được, nhưng muỗi thì tôi nhìn thấy rồi, đều có linh tánh. Chính là câu mà Phật nói; “hết thầy chúng sanh, đều có Phật tánh, đã có Phật tánh, đều coi là Phật”. Trước đây chúng tạo nghiệp quá nặng, đọa vào thân súc sanh, đọa vào thân muỗi và kiến; ác nghiệp mà chúng ta tạo tác không nặng bằng chúng, còn có chút thiện căn nên có được thân người. Chúng sanh trong lục đạo là nghiệp lực chiêu cảm, lưu chuyển trong lục đạo, cho nên trong lục đạo bất kỳ thân nào chúng ta cũng đều thọ qua, hiện tại chúng là muỗi, trước đây chúng ta cũng từng là muỗi, tương lai chúng có thể sẽ trở thành đồng loại của chúng ta, đều vô cùng có khả năng.

Cho nên nếu chúng ta thực sự ăn chay trường, đoạn trừ nghiệp sát đối với tất cả chúng sanh rồi. Mặc dù trước đây vô tri, chưa học Phật vẫn ăn thịt sát sanh, hiện tại biết được liền sám hối, sau không tái phạm, chúng cũng sẽ tha thứ cho bạn. Gọi là “lãng tử quay đầu, vàng không đổi”, con người quan trọng nhất là sám hối, là phải nhận sai, tôi sai rồi, sau này không làm vậy nữa, tuyệt đối không sát sanh nữa. Có thể yêu thương bảo hộ tất cả động vật, có thể giúp đỡ tất cả động vật, như vậy chắc chắn có cảm ứng thiện. Cho nên tụng kinh niệm Phật, giống như đạo tràng này của chúng ta hằng ngày giảng kinh, mọi người đều tới nơi này nghe, tới học tập, hết thầy

đích thực có thể giảm bớt bị nhiễm bệnh, chúng tôi không thể nói là chắc chắn không bị nhiễm bệnh. Nhưng xác suất bị nhiễm bệnh hẳn là giảm bớt rất nhiều. Cho nên tâm chúng ta phải định, tâm chúng ta không hoảng sợ, chúng ta dùng phương pháp Đông y, làm một số biện pháp phòng ngừa. Phòng ngừa này là tăng cường sức miễn dịch cho chúng ta, tăng cường sức đề kháng của chúng ta đối với những bệnh tật này, đây là việc nên làm.

Người dẫn chương trình: Vô cùng cảm ơn khai thị từ bi của sư phụ. Chúng con thỉnh giáo lão hòa thượng lần nữa, một vấn đề khác cũng tương đối nghiêm trọng, vào hai ba tuần trước, có một lần, trên chuyến bay của hãng EVA từ Úc sang Đài Loan, con ngẫu nhiên đọc được một bài báo. Bài báo nói rằng hiện nay phái nữ Đài Loan có khoảng 20% có khuynh hướng tự sát, hơn nữa có rất nhiều người mắc bệnh trầm cảm. Độ tuổi mắc bệnh trầm cảm trẻ nhất không ngờ là hơn 2 tuổi. Chuyện này xem ra thực sự khá sốc, trẻ nhỏ hơn 2 tuổi không ngờ lại mắc bệnh trầm cảm. Chúng con tin rằng đây không chỉ ở Đài Loan mà ở Nhật Bản, ở Trung Quốc, ở Mỹ, trên toàn thế giới, tin rằng có rất nhiều hiện tượng tương tự như vậy. Hiện tại chúng con tới hỏi sư phụ của chúng con, đây là do đâu xảy ra vấn đề? Nên khuyên nhủ những người mắc bệnh trầm cảm này như thế nào, để họ tránh xa bệnh trầm cảm, lại làm thế nào để cứu vớt những người đang trên bờ vực tự sát này? Chúng con một lần nữa thỉnh giáo lão hòa thượng khai thị cho chúng con.

Lão pháp sư Tịnh Không: Hóa giải vấn đề này phải dựa vào giáo dục. Con người tại sao lại trầm cảm? Nguồn gốc của trầm cảm, tôi tin rằng họ sống trên thế gian này, cảm giác không chút ý nghĩa nào, không chút giá trị nào nên mới sanh ra bệnh trạng như vậy. Con người sống trên thế gian này, quan trọng nhất là giáo dục. Vào thời xưa, vào thời Nghiêu Thuấn; vua Nghiêu vua Thuấn đều là thánh nhân. Thánh nhân là người sáng tỏ, thông đạt lý sự nhân quả, đối với mỗi người thực sự là đều có tâm yêu thương. Chúng ta đọc đến vua Thang trong kinh sách, vua Thang còn ở phía sau, Nghiêu Thuấn Vũ Thang. Thực ra họ đều từng có một số câu chuyện, nhìn thấy người khác phạm tội, người dân phạm tội, phải chịu hình phạt. Vua Thang nhìn thấy liền ra lệnh quan lại không được trị tội của họ. Vua Thang nói như thế nào? “Muôn phương có tội, tội ở thân trẫm”. Vào thời xưa vua xưng là trẫm, người dân không có tội, ta có tội. Hoàng thượng có tội gì? Họ ngồi trên địa vị này. Người lãnh đạo một đất nước nhỏ, vị trí này không phải là tùy tiện có thể ngồi vào, họ phải làm được ba việc. Nếu các bạn đọc sách cổ thì các bạn sẽ hiểu rõ, họ

phải làm được những chuyện nào? “Tác chi quân, tác chi thân, tác chi sư”, tức là quân thân sư, đây là trách nhiệm của họ.

Quân là thế nào? Lãnh đạo nhân dân; thân là dưỡng dục nhân dân, như cha mẹ, bạn phải nuôi dưỡng con cái; sư, bạn phải dạy nhân dân. Lão bá tánh phạm tội là do bạn chưa dạy tốt. Tại sao lại phạm tội? Họ gặp phải năm mất mùa, tức là năm bị hạn hán, lũ lụt nên họ không có thu hoạch, không có gì ăn, đi ra ngoài ăn trộm, bạn chưa làm được thân. Bạn phải để họ có thể no ấm, hôm nay họ ăn không no, mặc không ấm, bạn làm quốc quân có tội. Cho nên nói những vị thánh vương trước đây nhìn thấy lão bá tánh phạm tội, họ không có tội, ta có tội, ta có lỗi với họ, ta không nuôi dưỡng họ thật tốt, ta không dạy dỗ họ thật tốt. Trong lịch sử Trung Quốc xưng là thánh vương, Nghiêu Thuấn Vũ Thang đều là người như vậy. Cho nên phải dạy, dạy điều gì? Đây là thời đại Nghiêu Thuấn, vào lúc đó họ trị quốc, tức là bắt đầu phát triển nông nghiệp, cho nên điều kiện sinh hoạt cơ bản là có thể ăn no, có thể mặc ấm, căn phòng có thể che mưa chắn gió, về mặt vật chất có thể đủ sống. Nhìn thấy người dân mỗi ngày từ sáng đến tối được ăn no, ăn rất no, thông dong tự tại, không có giáo dục thì chẳng hề khác loài cầm thú, cho nên họ âu lo, cảm giác được giáo dục quá quan trọng. Đất nước đặt ra quan viên chuyên môn quản giáo dục, sai ông Tiết, Tiết này là tên người, “sai ông Tiết làm Tư đồ”, Tư đồ là chuyên môn quản giáo dục, giống như lãnh đạo đơn vị chủ quản giáo dục hiện nay. Dạy điều gì? Dạy cha con có tình thân, vua tôi có nghĩa, vợ chồng có khác biệt, lớn nhỏ có trật tự, bạn bè có thành tín.

Giáo dục luân lý đạo đức của Trung Quốc, trong văn tự ghi chép là bắt đầu từ Nghiêu Thuấn, Nghiêu Thuấn đến chúng ta hiện nay đại khái khoảng 4500 năm rồi. Trước Nghiêu Thuấn có hay không? Chắc chắn có, Nghiêu Thuấn học được từ đâu? Họ cũng là học mà có, có điều vào thời đó đất nước chưa chính thức đặt ra quan lại, giáo dục luân lý đạo đức là gia giáo, từ nhỏ cha mẹ đời đời tương truyền dạy lại. Lùi về trước, ít nhất có thể lùi được 500 năm, cho nên chúng ta thường nói, nền văn minh cổ đại 5000 năm. Trung tâm của dạy học 5000 năm chính là luân lý, chính là đạo đức, luân lý chính là ngũ luân, luân là một con đường, con đường lớn, nó là thiên nhiên, tự nhiên, không phải là do ai phát minh ra, do ai sáng tạo ra, là tự nhiên. Tùy thuận tự nhiên gọi là đức, không được phá hoại tự nhiên, phá hoại tự nhiên thì tai họa sẽ tới. Bạn xem khoa học kỹ thuật hiện nay phát triển, phá hoại môi trường sinh thái tự nhiên, vậy thì sẽ mang đến tai họa.

Giáo dục này của người Trung Quốc là giáo dục nhân ái, là giáo dục hiếu đễ trung tín, nhân ái hòa bình. Cho nên trong lịch sử Trung Quốc, bạn xem lịch sử 5000 năm, Trung Quốc chưa từng xâm phạm nước láng giềng nào, (những nước láng giềng xung quanh chúng ta), trong lịch sử không có, trước giờ chưa từng xâm phạm, đều chung sống vô cùng tốt, láng giềng hòa thuận. Những nước láng giềng nhỏ hơn chúng ta, có tiền công cho chúng ta, tiền công này là có qua lại với đất nước chúng ta, tặng một số lễ vật, sự báo đáp của chúng ta nhất định lớn hơn họ, nhất định nhiều hơn họ. Đây là thế nào? Biểu thị nhân hậu. Cho nên, Luận Trung Quốc Uy Hiếp mà người nước ngoài nói hiện nay, đây là hoàn toàn không hiểu văn hóa Trung Quốc, không hiểu truyền thống Trung Quốc. Nếu thực sự hiểu được, người Trung Quốc sao lại đi xâm phạm người khác chứ? Làm gì có đạo lý này! Người Nhật Bản phát động chiến tranh đối với Trung Quốc, tám năm kháng chiến của chúng ta, tử vong biết bao sanh mạng tài sản. Sau khi chiến tranh kết thúc, người Trung Quốc lấy đức báo oán, không yêu cầu họ bồi thường, không yêu cầu họ cắt đất, không có. Chuyện này đều không nhìn thấy trong lịch sử, đất nước nào đánh thắng trận đều yêu cầu bồi thường, yêu cầu cắt đất.

Trung Quốc sau thế chiến thứ hai, các bạn nhìn thấy lý niệm và tinh thần hòa bình, đây là văn hóa truyền thống Trung Quốc, đạo thống 5000 năm. Mặc dù hiện tại đứt đoạn rồi, gián đoạn rồi, đứt đoạn theo cách nhìn của tôi chẳng qua mới 70 năm thôi. Thời gian 70 năm không tính là dài, nhưng cũng không ngắn, 70 năm là ba đời. Hiện tại phải tích cực cứu vãn, phục hưng, đây là sứ mệnh của con người thế hệ chúng ta. Nếu chúng ta lơ là nó, lại qua 10 năm, 20 năm nữa muốn cứu vãn thì thực sự khó. Tại sao vậy? Người trẻ tuổi không có ấn tượng, mặc dù người trẻ tuổi hiện nay không có ấn tượng, nhưng người 40 tuổi trở lên, bạn nói chuyện với họ vẫn được. Cho nên 20 năm sau thì không cứu được nữa, vậy thì thực sự khó khăn, đây mới là vấn đề chúng tôi thực sự lo lắng, làm thế nào để khôi phục giáo dục luân lý đạo đức. Con người chỉ cần tiếp nhận giáo dục luân lý đạo đức, hiểu rõ nhân quả thì sẽ không còn bị trầm cảm nữa, còn có gì mà âu lo chứ.

Mỗi người sống trên thế giới này đều có sứ mệnh của họ, có trách nhiệm với thiên phú của họ, con người đều không thể nằm ngoài ngũ luân. Bạn ở trong gia đình, bạn phải làm được cha hiền con hiếu, anh thương em, em kính anh, vua nhân từ, tôi trung thành; tạo phước, làm ra công hiến cho gia đình, cho xã hội, cho đất nước, cho nhân loại trên toàn thế giới. Họ có ý nghĩa, họ có giá trị, bất kỳ trắc trở nào họ đều

có trí tuệ để hóa giải, vậy thì họ sẽ không bị trầm cảm, cũng sẽ không tự sát. Nếu hiểu được nhân quả, tự sát rất đáng sợ, tự sát không thể giải quyết vấn đề, tự sát chỉ làm phức tạp hóa vấn đề, rơi vào đau khổ sâu hơn. Chuyện này, mọi người xem Địa Ngục Biến Tướng Đồ của thầy Giang Dật Tử thì bạn sẽ hiểu, trong Địa Ngục Biến Tướng Đồ của ông ấy có một đoạn là nói đến quả báo tự sát.

Người dẫn chương trình: Vô cùng cảm ơn sư phụ ban cho chúng con khai thị quý báu như vậy. Vừa rồi sư phụ nhắc tới trong Địa Ngục Biến Tướng Đồ của thầy Giang Dật Tử có nói đến quả báo tự sát, có lẽ có một số người còn chưa từng xem qua, có một số bạn khán giả có lẽ họ còn chưa biết, liệu có thể thỉnh sư phụ giảng rõ hơn cho chúng con, để mọi người có thể nhận thức sâu hơn rằng không được tự sát, không được tùy tiện vứt bỏ sanh mạng của chính mình không?

Lão pháp sư Tịnh Không: Về lý luận mà nói, tự sát là trốn tránh hiện thực, bạn trốn tránh hiện thực, bạn làm sao có thể xứng đáng với cha mẹ bạn? Bạn làm sao có thể xứng đáng với tổ tiên? Đối với xã hội mà nói, một mình bạn sống trên thế gian, nếu có dũng khí tự sát, vậy dũng khí đó cũng rất khả quan, cũng không dễ dàng. Người bình thường bạn bảo họ tự sát, bạn xem họ có dám không. Cho nên có dũng khí tự sát, nếu họ quay đầu lại xả mình vì người, tôi phải làm ra một phen sự nghiệp vì xã hội, không ai không thành công. Trên thế gian này khó tìm nhất là xả mình vì người, tôi tự sát đã là xả mình, tại sao tôi không dùng thân thể này để cống hiến cho những chúng sanh khổ nạn, thay họ làm chút chuyện tốt? Tôi cầu học là vì chuyện này, không vì bản thân, bản thân không có tự tư tự lợi, không có danh văn lợi dưỡng, không có tham sân si mạn, toàn tâm toàn lực cống hiến cho xã hội, cống hiến cho chúng sanh, làm chút chuyện tốt cho họ, thì xưng là thánh nhân. Ý niệm vừa chuyên, bạn xem sanh tử, thánh phàm chỉ trong một niệm, bởi vậy không nên tự sát.

Đối với chuyện quả báo, người thế gian ít nói tới, né tránh, nó có vấn đề, trong tôn giáo nói đến nhiều. Bạn muốn hỏi tại sao trong tôn giáo nói đến nhiều như vậy? Trong tôn giáo đích thực có phương pháp của họ, phương pháp của họ tuyệt đối không phải là bịa đặt sinh sự, không phải là lừa gạt chúng sanh. Dùng lời hiện nay mà nói là đột phá chiều không gian, họ có thể nhìn thấy quá khứ, có thể nhìn thấy tương lai; quá khứ là đời trước của bạn, tương lai là đời sau của bạn, họ đều có thể nhìn thấy đời trước và đời sau của bạn. Những lời này hiện tại nhà khoa học cũng công nhận, tôi ở Úc nghe báo cáo của tiên sinh Chung Mậu Sâm, đó là thông tin mà

NASA công bố vào năm kia, trong báo cáo nghiên cứu mới nhất có, trong đó có khẳng định thời gian, không gian không phải là thật. Báo cáo này tương ứng với lời Phật pháp nói, tương ứng với những điều được nói trong rất nhiều tôn giáo khác.

Họ nói thời gian trong một điều kiện nào đó, thời gian bằng không. Các bạn phải biết được, thời gian bằng không thì không có quá khứ, không có tương lai; quá khứ, hiện tại, tương lai bạn đều nhìn thấy được, thời gian bằng không. Không gian cũng giống như vậy, trong một điều kiện nào đó, không gian này cũng bằng không. Không gian bằng không, nói cho các bạn biết, không còn khoảng cách nữa, không còn xa gần nữa. Thiên đường, cõi trời trong tôn giáo nói tới, thế giới Cực Lạc, thế giới Hoa Tạng trong Phật giáo nói tới ở đâu? Ở ngay trước mặt, không có khoảng cách! Thời gian và không gian không phải là thật, là có thể..., vấn đề này có thể giải quyết, điều này trong Phật pháp nói quá nhiều. Chúng ta nhìn thấy qua rất nhiều trong ghi chép vãng sanh, lúc con người lâm chung, A-di-đà Phật tới tiếp dẫn chúng ta đến thế giới Cực Lạc, người khác hỏi họ thế giới Cực Lạc bao xa? Ở bên cạnh, ở gian chính của nhà tôi. Điều này cho thấy thế nào? Không có không gian, hôm nay chúng ta nghe được báo cáo của nhà khoa học, cho nên chúng ta khẳng định, không chút hoài nghi nào với những ghi chép này. Đạo lý “vốn như vậy” của nó là thế nào, chúng ta không thể không biết, nhà khoa học khẳng định vũ trụ có chiều không gian khác nhau, về lý luận mà nói, chiều không gian khác nhau không cách nào tính toán được, thật quá nhiều. Khoa học hiện nay có thể chứng minh ít nhất có mười một chiều không gian khác nhau tồn tại, ít nhất có mười một chiều, lục đạo luân hồi chính là sáu chiều không gian khác nhau.

Nhắc tới lục đạo luân hồi sớm nhất không phải là Phật giáo, mà là Bà-la-môn giáo. Bà-la-môn giáo là tiền thân của Ấn Độ giáo ngày nay, tôi tiếp xúc với họ rất nhiều. Tín đồ của họ, thầy truyền giáo nói với tôi, bởi vì người Ấn Độ không coi trọng lịch sử, chỉ có truyền thuyết, truyền thuyết tôn giáo của họ, trên thế gian này hơn 10.000 năm rồi, nhưng trên thế giới của chúng ta, giới học thuật công nhận lịch sử của nó là 8500 năm, cũng rất khả quan! 8500 năm. Phật giáo trên thế giới công nhận, năm nay là năm 2499, sang năm mới là 2500 năm, Ấn Độ giáo sớm hơn chúng ta rất nhiều, chỉ tính là 8500 năm cũng nhiều hơn chúng ta 5000 năm, cho nên đây là những điều họ nói. Họ nói như thế nào? Thực tình mà nói chính là đột phá chiều không gian, họ nhìn thấy rồi, họ tiếp xúc rồi. Họ dùng phương pháp gì đột phá? Nhà khoa học hiện nay không có cách nào, biết có chiều thời gian và không gian, nhưng

không thể đột phá, những người này đột phát rồi, họ dùng phương pháp gì? Thiền định. Công phu định càng sâu thì mặt đột phá càng lớn, đột phá cũng càng có chiều sâu, cho nên lục đạo là họ phát hiện ra. Chúng ta nhìn thấy ghi chép trong kinh điển, trong Ấn Độ giáo tu hành cao minh, không ngờ có thể đạt đến cõi trời Vô Sắc giới, cõi trời Phi Tướng Phi Tướng, đây là cảnh giới cao nhất trong lục đạo; có thể đến địa ngục A-tỳ. Nói cách khác, phạm vi lục đạo lớn như vậy, cũng là có rất nhiều chiều không gian khác nhau, họ đều có thể đột phá. Nhưng bên ngoài lục đạo, họ không có cách nào, đây là công phu thiền định vẫn chưa đủ.

Mãi cho đến khi Thích-ca Mâu-ni Phật xuất hiện, mới nói ra cho chúng ta biết nguyên do của lục đạo, tại sao lại có lục đạo? Nói cách khác, tại sao lại có chiều không gian? Chiều không gian từ đâu mà có? Phật không gọi là chiều không gian, Phật gọi là pháp giới, pháp giới chính là chiều không gian, từ đâu mà có? Đều đến từ vọng tưởng, phân biệt, chấp trước của hết thảy chúng sanh. Lúc này chúng ta mới thực sự thể hội được, vọng tưởng phân biệt chấp trước vô lượng vô biên, cho nên chiều không gian vô lượng vô biên. Vậy tu định thì sao? Tu định là dừng lại toàn bộ vọng tưởng phân biệt chấp trước, chỉ cần dừng lại thì chiều không gian không còn nữa. Có vọng tưởng phân biệt chấp trước thì sẽ có, rời vọng tưởng phân biệt chấp trước thì không còn nữa, cho nên họ nhìn thấy quá khứ tương lai, cũng nhìn thấy nơi này cõi kia, rõ ràng sáng tỏ, là chuyện như vậy.

Tu hành của Phật pháp, cho dù Đại thừa hay Tiểu thừa đều coi trọng thiền định, chúng ta thường nghe thấy, nhà Phật thường nói tám vạn bốn ngàn pháp môn. Tám vạn bốn ngàn pháp môn là ý nghĩa gì? Đều là tu thiền định, có tám vạn bốn ngàn phương pháp khác nhau tu thiền định, rời khỏi thiền định thì không phải là Phật pháp, cho nên tám vạn bốn ngàn loại đều là tu định. Niệm Phật, mỗi ngày niệm A-di-đà Phật là tu thiền định sao? Đúng vậy, bạn xem trong kinh Di-đà nói, mục tiêu niệm Phật là gì? “Nhất tâm bất loạn”, nhất tâm bất loạn chính là thiền định, nhất tâm chính là định, bất loạn chính là trí tuệ. Cho nên câu danh hiệu này là định tuệ cùng học. Niệm Phật thế nào gọi là công phu? Niệm mất vọng tưởng phân biệt chấp trước của bạn, đây gọi là công phu, nhất tâm mới hiện tiền, nhị tâm liền loạn, nhất tâm thì bất loạn. Cho nên dùng phương pháp này đột phá thời gian và không gian, vậy thì cảnh giới của bạn sẽ khác, ngay lập tức mở rộng, không gian sinh hoạt liền thay đổi, không bị ràng buộc trong thời gian và không gian này. Cho nên đây là khoa học không cách nào đột phá được. Khoa học, dùng rất nhiều phương pháp khoa

học, nhưng đều không rời khỏi vọng tưởng phân biệt chấp trước, cho nên không cách nào đột phá được, khoa học có thể đột phá là vô cùng có hạn. Nếu như buông xuống vọng tưởng phân biệt chấp trước, thì sự đột phá này không khó.

Cho nên, Ấn Độ thời xưa có rất nhiều tôn giáo cao cấp đều tu thiền định, ngay cả Đạo giáo Trung Quốc cũng tu thiền định, Nho giáo cũng nói tới định, “*biết dừng rồi sau mới có định, định rồi sau mới có thể tĩnh, tĩnh rồi sau mới có thể an, an rồi sau mới có thể quán chiếu*”, cũng là giảng điều này. Nhưng trình độ của nhà Nho nói tới cạn, không sâu, không sâu bằng Đạo giáo. Giảng càng sâu hơn chính là nhà Phật, nhà Phật giảng thiền định, thực sự gọi là thậm thâm thiền định, có thể đột phá toàn bộ mọi chiều không gian, nó có lý luận, nó có phương pháp. Chỉ là người học Phật hiện nay không làm theo, còn chưa rời khỏi danh văn lợi dưỡng, còn chưa rời khỏi tham sân si mạn, vậy thì không khác gì người thế tục. Đại sư Thiên Thai nói rằng, đây gọi là người *Danh tự vị*, hữu danh vô thực, không phải là tu hành thực sự, người thực sự tu hành không giống vậy. Chúng ta đều phải rõ ràng, đều phải sáng tỏ những lý sự này, sau đó bạn phải làm theo phương pháp này, bạn có định có tuệ, vấn đề gì cũng đều giải quyết được. Người thế gian gọi là vấn đề rất phức tạp, trong Phật pháp nhìn rất đơn giản, về lý mà nói: “phàm những gì có tướng đều là hư vọng; hết thấy pháp hữu vi, như mộng huyễn bọt bóng”. Sự có lý không, tướng có tánh không, đều không rời nhân quả.

Cho nên người hiểu nhân quả, người này thực sự có phước. Không có ác niệm, không có ý niệm ác, không có lời nói ác, không có hành vi ác, thực sự là bản thân tu tới mức thuần tịnh thuần thiện. Cho dù bị oan uổng, người khác hủy báng, nhục mạ, hãm hại, trong lòng vẫn là bình tĩnh, không những không oán hận, còn cảm ơn. Vậy thì kỳ lạ rồi, cảm ơn điều gì? Họ hủy báng tôi, họ nhục mạ tôi, họ hãm hại tôi, cho dù tôi có sai hay không, đều là thay tôi tiêu trừ nghiệp chướng, nhẫn nhục chịu đựng, nghiệp chướng liền tiêu trừ. Nếu bạn không phục, họ hủy báng mình, mình cũng phải phản bác lại, không thể chấp nhận, vậy thì được, vậy thì oán hận này sẽ trở thành oan oan tương báo, đời đời kiếp kiếp, bao giờ mới dứt, đôi bên đều đau khổ. Cho nên hiểu được đạo lý này, nhẫn nhục chịu đựng là đúng đắn, món nợ này sẽ kết thúc tại đây. Trong đời này, tôi không đắc tội họ, nói không chừng kiếp trước đắc tội họ, đời này họ dùng thái độ bất thiện với tôi, đây là báo thù, tôi hoan hỷ tiếp nhận, không có tâm oán hận, không có tâm báo thù, món nợ này liền hết, đời sau nếu gặp lại thì là bạn tốt, đây chính là nói hóa giải xung đột.

Cho nên xung đột không được chống lại, nếu bạn chống lại nó, vậy thì oán hận càng tích lũy càng sâu, đây nào phải là cách giải quyết vấn đề, ví dụ hiện nay nói chống khủng bố, có rất nhiều người hỏi tôi: thưa pháp sư, chống khủng bố này lúc nào mới có thể kết thúc được? Tôi nói đùa rằng, 300 năm. Trên thực tế 300 năm có thể kết thúc không? Vẫn chưa thể kết thúc, tại sao vậy? Bởi vì một khi bạn phòng chống, bên kia công kích, bạn phòng chống, hai bên là đối lập, nếu không thể hóa giải đối lập, vậy thì đối lập này vĩnh viễn tồn tại, mâu thuẫn vĩnh viễn không thể hóa giải, chỉ có oan oan tương báo, càng báo càng tàn khốc, đây là sai lầm. Làm sao hóa giải? Không phòng chống thì sẽ hóa giải; hai bên đối lập, bên chỗ mình không phòng chống, bên kia không đánh qua được. Thà để bản thân chịu thiệt thêm vài lần, sau khi chịu thêm vài lần tai nạn, người khác sẽ không đánh nữa. Tôi đánh bạn, bạn không đánh trả, vậy thì không đánh tiếp được. Tôi đánh, bạn đánh trả, càng đánh càng hăng, không phải là đạo lý này sao!

Đánh không đánh trả, mắng không mắng trả, lập tức sẽ hóa giải. Nhưng phương pháp giải quyết này của tôi, không ai có thể tiếp nhận. Cho nên hóa giải xung đột nhất định phải làm từ bản thân mình, không ở bên ngoài. Đời này của tôi trôi qua rất vui vẻ, đều là học từ Phật pháp, thường xuyên có người hủy báng tôi, thường có người nhục mạ, cũng thường có người hãm hại, tôi đều rất vui vẻ, tôi đều rất cảm ơn, mỗi ngày tụng kinh niệm Phật hồi hướng cho họ. Phạm là người tới gây phiền phức, tôi đều lập cho họ một bài vị trường thọ, đây là thế nào? Hóa giải xung đột, cho nên tuyệt đối không phải là chống lại xung đột. Tuyệt đối không được có ý niệm báo thù, chúng ta tâm khai ý giải, vô cùng vui vẻ. Bạn gây phiền phức cho tôi, nơi này không thể ở, bên kia có người hoan nghênh tôi tới ở. Đây chính là câu “thượng thiện như nước” mà Lão tử nói, nơi này bạn chướng ngại, thì tôi chảy qua bên kia, tôi không phát sinh đối kháng với bạn. Con đường này càng đi càng rộng, càng đi càng thù thắng, mới biết được đây là thực sự được lời dạy bảo của Phật Bồ-tát, của thánh hiền dẫn dắt chúng ta, cuộc sống của chúng ta mới có thể trôi qua viên mãn như vậy.

Năm đó thầy Phương giới thiệu Phật pháp cho tôi, thầy nói với tôi “học Phật là sự hưởng thụ cao nhất của đời người”, tôi là nghe được câu này mới đi tới cửa Phật. Trước đây cho rằng Phật giáo là mê tín, trước giờ chưa vào cửa, trước giờ chưa có ý nghĩ này, nói là thử hỏi Phật là gì? Điều chưa từng có suy nghĩ này. “Kinh Phật là đỉnh cao nhất trong triết học, triết học kinh Phật, học Phật là sự hưởng thụ cao nhất của đời người”, hai câu này giới thiệu tôi tiến vào cửa Phật. Đồng thời thầy ấy nói

với tôi, thầy nói Phật pháp không ở chùa chiền, mà ở đâu? Trong kinh điển, chỉ thị này vô cùng đúng đắn. Cho nên, đời này tôi học Phật là học trong kinh điển, không ở chùa chiền, người thầy chỉ dạy tôi đều là cư sĩ tại gia. Đại sư Chương Gia là người xuất gia, thời gian rất ngắn, ba năm thì thầy ấy đã viên tịch.

Sau đó tôi theo học lão cư sĩ Lý Bình Nam, tôi theo thầy ấy học mười năm, sau khi học mười năm rời đi, mỗi lần tới Đài Loan, tôi nhất định sẽ tới thăm thầy, mãi cho đến khi thầy vãng sanh, cho nên chúng tôi giữ mối quan hệ thầy trò rất tốt. Kinh Vô Lượng Thọ, bản hội tập của cư sĩ Hạ Liên Cư là thầy ấy giao cho tôi, tôi có sứ mệnh hoằng truyền bộ kinh điển này. Cho nên trước đây có rất nhiều người phản đối, phản đối bản hội tập, tôi không được đụng đến, nếu như người trên toàn thế giới phản đối, một mình tôi vẫn phải học tiếp, tại sao vậy? Do thầy truyền cho. Nếu như tôi vứt bỏ nó, người ta sẽ ban cho tôi một tội danh, pháp sư Tịnh Không nghịch sư phản đạo, tội danh này liền thành lập. Bạn có thể phản đối, bạn không phải là học trò của thầy Lý, thầy Lý không truyền thọ quyền sách này cho bạn, bạn có thể phản đối, tôi thì không được. Tôi là thầy Lý tự tay truyền thọ quyền sách này cho tôi, tôi làm sao có thể phản đối được? Tôi phải tu hành nghiêm túc.

Nói tới chỗ này, đúng lúc hôm kia miền bắc Trung Quốc có một vị đồng tu gọi điện thoại cho tôi, nói là có một lão cư sĩ, hiện tại tôi cũng chưa hỏi rõ người đó là nam hay nữ, không rõ, cả đời chính là thọ trì bản hội tập, nghe đĩa giảng kinh của tôi, người đó rất chuyên, chỉ nghe kinh Vô Lượng Thọ, chỉ niệm A-di-đà Phật, còn học theo âm điệu niệm Phật của tôi. Tôi không phải là hát, tôi niệm Phật chính là Nam-mô A-di-đà Phật, Nam-mô A-di-đà Phật, người đó chính là niệm theo âm điệu này của tôi. Không ngờ biết trước thời gian, ngồi mà vãng sanh. Vị đồng tu này gọi điện thoại cho tôi, ông ấy nói lão cư sĩ đã ngồi 48 tiếng đồng hồ, hiện tại vẫn đang ngồi ở đó. Tôi nghe được chuyện này, tôi nói bạn có tìm phóng viên thời sự tới xem thử không? Tìm đài truyền hình tới quay lại tin tức này? Ông ấy nói đã tìm rồi, sau khi tìm được, ông ấy nói chính sách trong nước không cho đăng những tin này, cho rằng những thông tin này là mê tín. Tôi nói không cần lo lắng, các bạn tự biết rõ, quay video lại cho người đó, quay xong đưa tới chỗ tôi, đài truyền hình Hoa Tạng của chúng tôi có thể phát sóng. Ông ấy nói con đã quay lại rồi. Tôi nói, mau chóng đi quay lại rồi gửi qua đây. Chuyện này cho thấy điều gì? Tu hành theo bản hội tập, biết trước thời gian, ngồi mà vãng sanh, đây không phải là giả. Người phản đối bạn phải chịu trách nhiệm nhân quả, nói tới nhân quả, nhân quả của mỗi người phải

tự mình gánh lấy. Họ làm đúng, làm sai đều không cần can thiệp, nhân quả của mỗi người phải tự mình gánh lấy, đây là đúng đắn nhất.

Người dẫn chương trình: Chúng con vô cùng cảm ơn sư phụ đã ban cho chúng con khai thị quý báu như vậy. Còn nhớ lúc đài truyền hình vệ tinh Hoa Tạng phát sóng được hai ba tháng, có một vị khán giả gọi điện cho tổng đài chăm sóc khách hàng của đài truyền hình vệ tinh Hoa Tạng, ông ấy nói ông ấy đặc biệt cảm ơn lão hòa thượng thượng Tịnh hạ Không, bởi vì trong vô tình ông ấy xem được kênh truyền hình vệ tinh Hoa Tạng, sư phụ đang giảng kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo, cho nên đến bây giờ ông ấy vẫn còn sống, nếu không thì ba ngày trước ông ấy đã tự sát rồi. Cho nên ông ấy vô cùng cảm ơn lão hòa thượng thượng Tịnh hạ Không của chúng ta, cứu ông ấy một mạng. Chúng con càng hi vọng hôm nay, thông qua khai thị của sư phụ có thể cứu được nhiều hơn những ai đang muốn tự sát, trân trọng sanh mạng, quý tiếc chính mình, đồng thời chúng con càng hi vọng những người bị bệnh trầm cảm có thể tránh xa căn bệnh này.

Chúng con lại thỉnh giáo sư phụ, vừa rồi sư phụ nhắc tới chiều không gian khác nhau, điều này cảm thấy rất thú vị. Con lại nghĩ tới đài truyền hình vệ tinh Hoa Tạng phát sóng chưa được bao lâu, chúng con gần như mỗi ngày đều nhận được điện thoại của các bà mẹ, họ nói rất kỳ lạ, đứa nhỏ trong nhà họ còn chưa tới hai tuổi, mỗi ngày đứa nhỏ đều âm ỹ đòi ông bà, âm ỹ đòi ba mẹ, con muốn xem kênh truyền hình có cú chào đó, kết quả sau khi mẹ của đứa trẻ mở kênh truyền hình vệ tinh Hoa Tạng lên, đứa trẻ xem được kênh truyền hình này, đứa trẻ liền ở đó cúi chào liên tục, cúi chào liên tục. Mẹ bé nói, kênh truyền hình này rất được trẻ nhỏ ưa thích, đặc biệt là dưới hai tuổi. Hình như lúc bé đang khóc, mở kênh truyền hình này lên cho bé, bé liền cúi chào liên tục, sau đó rất vui vẻ xem suốt. Bởi vì bé căn bản nghe không hiểu, nhưng bé sẽ rất hoan hỷ xem.

Con vốn cũng cảm thấy rất kỳ lạ, thực sự có chuyện này sao? Rất nhiều người đều nói như vậy. Mãi cho đến trước đây không lâu, lúc con ở Úc, tận mắt nhìn thấy, có một vị cũng chính là tiên sinh Phan Duy Bang – thư ký của sư phụ, đưa con khoảng hai tuổi của anh ấy, bé vừa tiến vào, lúc đó truyền hình vệ tinh Hoa Tạng ở bên cạnh phòng khách của sư phụ, đang phát sư phụ giảng kinh, bé vừa bước vào, bé liền đến phía trước tivi, cũng cúi chào liên tục, cúi chào liên tục. Cho nên con nghĩ đích thực là có chuyện như vậy. Con muốn thỉnh giáo sư phụ, có phải bởi vì chúng nhìn thấy chiều không gian khác nhau không? Bởi vì lúc sư phụ đang giảng kinh, tin

rằng có rất nhiều thiên thần đều đang xem, từ trường bên cạnh cũng vô cùng tốt, đương nhiên chúng con không nhìn thấy được, những em bé khoảng hai tuổi, em bé ngây thơ hồn nhiên, có lẽ chúng nhìn thấy được, có phải là nguyên nhân này không? Con muốn hỏi sư phụ.

Lão pháp sư Tịnh Không: Bạn nói lời nói này có khả năng. Chuyện này chỉ cần chúng ta quan sát tỉ mỉ trẻ sơ sinh, bạn xem lúc chúng còn ngủ trong nôi, bạn quan sát tỉ mỉ biểu cảm của chúng, bạn xem có lúc chúng cười, có lúc chúng cũng rất đau lòng, hình như đang khóc, quan sát tỉ mỉ biểu cảm của chúng, hình như có người bên cạnh chúng. Chuyện như vậy, chúng tôi từng gặp qua người có khả năng đặc biệt của Trung Quốc, tôi gặp họ ở Los Angeles - Mỹ; nghe nói lần đó, đây là rất nhiều năm trước, họ tổng cộng có 10 người tới Mỹ, hình như cũng là đất nước phải đi; có 3 người tới Los Angeles, tuổi còn rất trẻ, chỉ khoảng hai mươi mấy tuổi, đích thực là không tệ chút nào. Chúng tôi có một cô đồng tu, lúc đó cô ấy khoảng năm mươi mấy tuổi, cô ấy tới thử nghiệm. Họ nói họ có thiên nhãn, gọi là mắt X quang, có thể nhìn xuyên thấu. Người ấy nói: con xem thử cơ thể của cô, con có thể nhìn xuyên thấu, xem thử tình huống của cơ thể cô. Người này vừa nhìn rồi nói, nhiều năm trước cô từng bị bệnh lao phổi, nhưng hiện tại đã vôi hóa, chỉ ra bộ phận của cô ấy. Cô ấy giật mình, bạn xem kết hôn nhiều năm như vậy, đích thực là có chuyện như vậy, chồng cô ấy cũng không biết, chưa từng kể chuyện này với người khác, cô ấy nói thực sự có năng lực này.

Sau đó hỏi cậu ấy, năng lực của các cậu từ đâu mà có? Đa phần đều là bẩm sinh, sanh ra đã có. Liệu có mất đi không? Họ nói có, nếu như một ngày từ sáng đến tối suy nghĩ lung tung thì sẽ mất. Cách nói này có đạo lý, năng lực này duy trì được là dựa vào điều gì? Dựa vào định, dựa vào tâm thanh tịnh. Tâm của trẻ nhỏ (đồng tâm), chúng không có vọng tưởng, cho nên đa phần đều có năng lực này, đặc biệt là trước ba bốn tuổi, người bình thường, thực tình mà nói người bình thường đều có. Nhưng mà ba bốn tuổi trở về sau, bạn biết nhiều chuyện hơn, vọng niệm sanh khởi, tức là phân biệt chấp trước sanh khởi, vậy thì dần dần sẽ thoái hóa mất, tới sau 10 tuổi thì hoàn toàn không còn nữa, đây là người bình thường. Những người này đa phần đều sống ở nông thôn, họ có thể giữ được thời gian lâu dài, bởi vì cơ hội họ tiếp xúc với thế giới hoa lệ quá ít, nông thôn chất phác, cho nên họ có thể giữ được tới hai mươi, ba mươi tuổi, sau ba mươi tuổi rất ít. Cách nói này rất có đạo lý. Chuyện này Phật pháp nói với chúng ta, tu tâm thanh tịnh sẽ khôi phục bản năng. Phải biết

được đây không phải là khả năng đặc biệt, là bản năng của mỗi người chúng ta, bản năng này của chúng ta bị vọng tưởng phân biệt chấp trước che đậy mất, là chuyện như vậy.

Cho nên trong phẩm Xuất Hiện của kinh Hoa Nghiêm, đức Phật nói rất hay: “Hết thấy chúng sanh đều có đức tướng trí tuệ của Như Lai, nhưng vì vọng tưởng chấp trước mà không thể chứng đắc”. Thiên định có nghĩa là gì? Chính là buông xuống vọng tưởng phân biệt chấp trước, bạn buông xuống càng nhiều, buông xuống càng triệt để, thì bạn khôi phục năng lực càng nhiều. Cho nên năng lực là khôi phục, không phải là từ đâu có được, từ đâu có được thì sai rồi, là những năng lực vốn có. Vốn có đương nhiên có thể khôi phục, trong bản tánh không có vọng tưởng phân biệt chấp trước, không có thì đương nhiên có thể đoạn trừ, vấn đề chính là bạn có hiểu được chân tướng sự thực này không. Thực sự hiểu được thì bạn phải cố gắng tu tâm thanh tịnh của bạn, trong Đại thừa giáo bảo chúng ta tu điều gì? Tâm chân thành, tâm thanh tịnh, tâm bình đẳng, tâm chánh giác, tâm từ bi, là tu điều này. Tu ở đâu? Tu trong cuộc sống. Chân thành là thể, tuyệt đối không có giả dối, giả dối là mê mất chân thành, là biến thành giả dối; mê mất thanh tịnh thì biến thành nhiễm trược, bị ô nhiễm rồi; mê mất bình đẳng thì cống cao, con người liền ngạo mạn, cống cao, không có tâm bình đẳng; mê mất chánh giác, hồ đồ rồi thì mê hoặc điên đảo; mê mất từ bi thì tự tư tự lợi. Cho nên phải hiểu được trong tự tánh vốn không có những phiền não này, trong chân tâm tự tánh của bạn chỉ có chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi.

Hiện nay, chúng ta hi vọng khôi phục [những thứ] vốn có, vứt bỏ những thứ vốn không có này, cho nên vào mọi lúc, mọi nơi, đối nhân xử thế tiếp vật, cho dù là thuận cảnh hay nghịch cảnh, cho dù là thiện duyên hay là ác duyên, trước tiên bạn phải ghi nhớ, nhất định phải giữ gìn tâm địa của chính mình thanh tịnh, không bị ô nhiễm. Thế nào là ô nhiễm? *Mừng, giận, buồn, vui, yêu, ghét, muốn* là ô nhiễm, thất tình ngũ dục. Không sanh thất tình ngũ dục thì bạn tiếp xúc với tất cả cảnh giới sẽ sanh trí tuệ, trái ngược với trí tuệ là phiền não. Chúng ta đọc Đàn kinh, bạn xem đại sư Lục tổ Huệ Năng, ngày đầu tiên ngài ấy gặp Ngũ tổ, Ngũ tổ phái ngài ấy tới phòng chứa củi làm việc, sắp xếp công việc cho ngài ấy, giã gạo chẻ củi, đều là công việc khổ cực. Lúc ngài ấy rời đi đã nói với Ngũ tổ một câu, ngài nói: “Trong tâm đệ tử thường sanh trí tuệ”, Ngũ tổ nghe rồi nói: “Mau đi đi”. Thật là giỏi! Vậy nếu chúng ta gặp Ngũ tổ nhất định sẽ nói: “Tổ sư à, trong tâm đệ tử thường sanh phiền

nào”. Ngài ấy thường sanh trí tuệ, thường sanh trí tuệ cho thấy ngài ấy đều có chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi, cho nên ở Hoàng Mai tám tháng, Ngũ tổ truyền y bát cho ngài. Ngài Thần Tú theo Ngũ tổ bao nhiêu năm đều không có được, bị ngài ấy đạt được, là nguyên nhân gì? Ngài ấy thực sự gọi là hoàn nguyên, thực sự gọi là quay về, quay về được tự tánh, chúng ta không thể không hiểu đạo lý này.

Chúng ta học Phật là học điều gì? Là học điều này. Học được điều này thì vấn đề gì cũng giải quyết được, thật sự là “thiên hạ vốn vô sự, kẻ ngu tự nhiều loạn”. Vũ trụ là hài hòa, pháp giới là hài hòa, bất hòa thì đó là bệnh. Tôi thường hay dạy người quán thân, quán thân sẽ khai mở trí tuệ. Thân thể này của chúng ta phần lớn ở bên ngoài, mắt tai mũi lưỡi thân, mắt không phải tai, tai không phải mũi, mũi không phải lưỡi. Mắt tai mũi lưỡi thân, mỗi bộ phận tự quản việc của mình, rất giữ bản phận, mắt chỉ quản nhìn, nó không quản nghe; tai chỉ quản nghe, không quản nhìn. Bạn xem thử mỗi bộ phận đang quản bản phận của mình, không can thiệp người khác, không phản đối người khác, hơn nữa còn hợp tác mật thiết tự nhiên, nên người này khỏe mạnh. Hiện nay chúng ta mang lại phiền toái, mắt chỉ biết nhìn, tôi dùng máy móc gì đó để mắt cũng có thể nghe, bạn làm cho tai cũng có thể nhìn, biết đâu khoa học kỹ thuật này có thể làm được, nhưng [như vậy là] bạn đã phá hoại môi trường tự nhiên của bạn. Sau khi phá hoại thì bạn sẽ bị tác dụng phụ, tác dụng phụ đó sẽ lấy mạng của bạn. Thuận theo tự nhiên là đức, phá hoại tự nhiên là tai họa. Lục phủ ngũ tạng bên trong bạn cũng là mỗi bộ phận có việc bản phận của mình, mỗi bộ phận đều có chức năng riêng làm tốt chức năng của mình, không can thiệp của người khác, không trở ngại người khác, hợp tác mật thiết, nên thân tâm người khỏe mạnh. Hòa, hòa là quý, vũ trụ là thái hòa, cân bằng sinh thái trái đất chính là chung sống hòa thuận.

Vậy chúng ta hiện nay khoa học phát triển, muốn phá hoại môi trường sinh thái tự nhiên, được rồi, người ta báo thù bạn điều gì? Lũ lụt, hạn hán, nạn gió, động đất, đây là báo thù, giống như cúm gia cầm. Bệnh dịch là thế nào? Bệnh dịch là bạn sát hại chúng sanh quá nhiều, cúm gia cầm, bạn xem thông thường ăn thịt gà, người Trung Quốc thích ăn thịt vịt, cái gì mà vịt quay Bắc Kinh, tôi chưa từng ăn qua. Từ nhỏ, lúc nhỏ nghèo khổ muốn ăn cũng không có mà ăn, lúc trưởng thành học Phật rồi, có thể ăn nhưng không được ăn, cho nên cả đời chưa từng ném qua, không kết oán thù với chúng. Tương lai còn có rất nhiều bệnh kỳ quái, bạn sát hại chúng sanh

quá nhiều, con gì cũng muốn ăn thì con đó đều sẽ báo thù bạn, oan oan tương báo, đòi đòi kiếp kiếp bao giờ mới dứt, bạn nói xem kinh hải biết bao, đáng sợ biết bao! Trước đây người học Phật chúng ta, Phật pháp nghiêm cấm không ăn những thứ này, nó là có đạo lý, tại sao không ăn thịt chúng sanh? Nuôi dưỡng tâm từ bi, đây là quan trọng nhất, đương nhiên không kết oán thù với chúng sanh, đó là từ nhân quả mà nói, theo chánh lý Phật pháp mà nói là nuôi dưỡng tâm từ bi, không nhân tâm ăn thịt chúng sanh.

Vào mấy tháng trước, tôi có cơ hội đến Khánh Vân - Sơn Đông tham quan, nhìn thấy một trang trại nuôi vịt, quy mô rất lớn. Người phụ trách trang trại nói với tôi, một phân ba vịt quay Bắc Kinh là do trang trại của họ cung cấp. Lúc tôi tới xem, một bầy vịt nhỏ, họ cầm một con để vào lòng bàn tay tôi, lớn cỡ lòng bàn tay tôi, lớn như vậy. Họ hỏi tôi: pháp sư, thầy xem thử con vịt này nở bao nhiêu ngày rồi? Tôi nhìn đoán ít nhất phải mười ngày, trước đây chúng tôi ở nông thôn, chúng tôi lớn lên ở nông thôn, trong nhà đều nuôi gà vịt ngỗng, hàng xóm cũng nuôi, nuôi lớn như vậy ít nhất cũng phải 10 ngày. Họ nói với tôi 2 ngày, tôi giật mình, tôi nói vậy con vịt này của bạn nuôi lớn, bán tới Bắc Kinh làm món vịt quay đại khái cần bao nhiêu thời gian? Hai tuần. Nuôi lớn như thế nào? Những thứ cho chúng ăn đều là thức ăn hóa học, ăn vào chúng sẽ lớn như thổi. Thức ăn này có vấn đề, không phải là tự nhiên. Nếu bạn bảo chúng ra ngoài tự mình đi tìm thức ăn, mười ngày, ít nhất mười ngày mới có thể lớn như vậy. Sau khi tôi xem xong, tôi trở về nói với mọi người, trứng gà, trứng vịt không được ăn nữa, tại sao vậy? Sinh thái tự nhiên của nó bị phá hoại rồi. Mặc dù trứng gà, trứng vịt này không có trứng, do gà chuyên môn đẻ trứng đẻ ra cũng không được. Bản thân gà, vịt này đã bị phá hoại cân bằng sinh thái, cho nên tôi tin rằng trứng này ăn vào cũng không khỏe mạnh, tôi khuyên mọi người không nên ăn nữa. Đây là chúng tôi tận mắt nhìn thấy, bạn mới có thể giác ngộ được.

Con người hiện nay thông minh, phá hoại môi trường tự nhiên, cho nên phải nhận lấy những báo ứng này, thiên tai nhân họa, bệnh dịch đều là tự làm tự chịu, những người không làm như chúng ta có thể may mắn thoát khỏi. Người nuôi dưỡng tâm từ bi của chính mình, hi sinh cống hiến để giúp đỡ hết thảy chúng sanh khổ nạn, bao gồm cả những động thực vật, người như vậy có phước, người như vậy sẽ không gặp nạn. Người tin tưởng giáo dục nhân quả có lòng tin này, cho dù những tai họa này hiện tiền cũng như như bất động, có thể duy trì sự chân thành, thanh tịnh,

từ bi của chính mình, đây là bất nhị pháp môn, tự độ độ người. Quý ở chỗ có thể tin, không tin thì không có cách nào. “Phật không độ người vô duyên”, thế nào gọi là vô duyên? Không tin tức là vô duyên, tin tức là hữu duyên.

Người dẫn chương trình: Vô cùng cảm ơn sư phụ ban cho chúng con khai thị quý báu như vậy, càng hy vọng sau khi mọi người nghe xong buổi giảng này, mọi người đều có thể nghiêm túc thọ giáo, đều có thể nghe lời dạy bảo của sư phụ, cố gắng tu tâm thanh tịnh, tâm thanh tịnh thì thân liền thanh tịnh. Càng hy vọng mọi người có thể chung sống hòa thuận, giữa người với người chung sống hòa thuận, với những chúng sanh trong giới tự nhiên, trong tất cả mọi vũ trụ, tất cả không gian, tất cả mọi chiều không gian đều có thể chung sống hòa thuận, chúng ta chính là một xã hội an hòa lợi lạc. Một lần nữa cảm ơn lão hòa thượng thượng Tịnh hạ Không của chúng ta, cũng cảm ơn mọi người, A-di-đà Phật.

Lão pháp sư Tịnh Không: Hiện tại lãnh đạo Trung Quốc đề xướng xã hội hài hòa, vô cùng quan trọng! Sau khi chúng ta hiểu được những đạo lý này, tức là từ bản thân mình bạn có thể nhìn thấy hài hòa thì bạn đã học được từ chỗ này, tôi ở trên thế gian này, tôi ở trong ngành nghề nào, tôi làm những gì, làm tốt công việc bổn phận của chính mình. Hiện nay chúng ta là tín đồ Phật giáo, là người xuất gia, công việc bổn phận của chúng ta, Thích-ca Mâu-ni Phật đã làm gương [cho chúng ta], cả đời dạy học. Chúng ta học tốt kinh điển, giảng tốt kinh điển, giảng rõ ràng, giảng thấu triệt, lời dạy bảo trong kinh điển bản thân chúng ta làm được, chúng ta cũng giúp đỡ người khác làm được. Tôn giáo khác, dân tộc khác, văn hóa khác, cũng giống như cơ quan khác nhau trên cơ thể chúng ta. Chúng ta phải tôn trọng họ, chúng ta không được can thiệp [chuyện của] họ, không được phản đối, không được phá hoại họ; phải giúp đỡ họ, nâng cao họ, hợp tác lẫn nhau. Cho nên, từ sự hài hòa thân tâm thì có thể mở rộng ra một gia đình hài hòa, một tập thể hài hòa, một đất nước hài hòa, một khu vực hài hòa, cả thế giới hài hòa. “*Lấy hòa làm quý*”, đây là điều mà người Trung Quốc coi trọng nhất. Bạn xem thử, ba đại điện ở Cố Cung: Thái Hòa, Trung Hòa, Bảo Hòa. Đế vương dùng điều gì để trị quốc? Dùng hòa để trị quốc, đây là điều chúng ta phải ghi nhớ. Hòa nhất định phải làm từ bản thân, người khác bất hòa với chúng ta, chúng ta vẫn hòa với họ, vậy là đúng rồi, như vậy mới có thể hòa thành công. Nếu bản thân không muốn hòa với người khác, mà mong người khác hòa với chúng ta, vậy thì hòa vĩnh viễn không thể thực hiện được. Tốt rồi, cảm ơn mọi người.

Người dẫn chương trình: Một lần nữa, chúng con xin cảm ơn sự phụ, cảm ơn mọi người, A-di-đà Phật!